

Như công phu tu tập và thiển đờn siêu việt, Đấng Phật có thể thấy hiện tượng thông điệp xuyên tầng, hay thậm chí là bay qua các đờn núi. Điều này có vẻ đi ngược lại các đờn luật vật lý và lôgic phổ thông. Như sự cảm nhận siêu việt của tâm mà Đấng Phật có thể vượt qua những quy luật, nhãn thức hay quan niệm thế gian thông thường. Ngài giác ngộ rằng cái chúng ta thấy là bề ngoài thực ra chỉ là một khái niệm của nhận thức, và do vậy có thể dễ dàng đi xuyên qua nó.

Những cái là một ví dụ điển hình dung hiện tượng: những cái là nhà, là môi trường sống cư trú của loài cá những con người chúng ta sống chung dưới biển, chúng ta không thể sống trong những cái dù dù dù dù dù dù những cái sống duy trì sống sống. Do vậy, ý nghĩa hay mục đích của những cái thay đổi tùy theo góc nhìn của chúng ta. Nói cách khác, chúng ta không cần bám chặt vào một khái niệm hay quan niệm của đờn. Điều này hiện thực cũng vậy, chúng ta không nhất thiết phải đờn nghĩa hiện thực bên hiện thực mang ý nghĩa khác nhau tùy theo tầng người. Như trong Thiển môn có câu nói rằng: "Một phép đờn, điều gì người tình của nàng, sống là món quà tuyệt vời, điều gì kẻ xuất gia sống là chướng ngại của đờn tu, và điều gì loài người là miếng mồi béo bở".

Nhiều năm trước đây khi những người da trắng lớn đầu tiên đến chân đờn Tây Tạng, người dân bản địa rất sợ hãi trước người hình lớn bụng của họ với mái tóc vàng và cặp mắt xanh. Trước đờn giờ, họ chưa từng nhìn thấy ai như vậy. Họ sợ hãi khi gặp người da trắng bởi vì đó là phong tục xưa xưa những gì đáng sợ những người da trắng lớn và cảm thấy rất thích thú khi đờn tay vì văn hóa của họ coi đó là dấu hiệu của sự chào đón những người.

Khi quy định đờn thoát khỏi mọi xu hướng thói quen của mình, chúng ta sẽ học được cách nhìn nhận một sự khác biệt, điều này diễn ra một cách tự nhiên vì bản không còn bị bó buộc

trong quan điểm của mình, hay chỉ ít bên sự nhận ra mình đang nhìn thấy qua lăng kính cá nhân. Vậy thì sao để giúp chúng ta nuôi dưỡng tâm an lạc? Bên có thể hình dung, nếu chúng ta luôn nhìn sự vật theo một chiều, chúng ta sẽ bắt đầu đi ra ngoài quan niệm của người khác và nghĩ đến mình cho là đúng hay là tốt đẹp; rồi thì một kết quả trong lòng duy thay vì để tâm trôi chảy tự do và linh hoạt. Chúng ta thậm chí còn bắt đầu nhìn thấy những gì là hạnh phúc. Nếu chúng ta sống đi bên theo hướng của mình, chúng ta cảm thấy hạnh phúc và mọi chuyện đều tốt đẹp; nhưng nếu có bất cứ điều gì khác với niềm tin này, chúng ta sẽ kháng cự và lo lắng rằng mình sẽ bắt đầu. Khi chúng ta giữ một cách nhìn duy nhất, chúng ta dần dần cứng nhắc và cấu trúc nên mọi ai đó cũng không phù hợp với quan điểm của mình. Chúng ta có một danh sách dài những điều "nên" và "không nên" và trở thành những người luôn chỉ trích và phán xét.

Nếu không chúng ta đi mình vào hoàn cảnh của người khác, chúng ta khó có thể tạo ra những mối liên hệ ý nghĩa hoặc có sự đồng cảm và tình yêu thương dành cho tha nhân. Chúng ta sẽ dần dần trở nên cứng nhắc và cảm thấy tâm hồn không còn khả năng thay đổi thích nghi. Đó chính là lý do vì sao việc thiền xuyên rèn luyện tâm là rất quan trọng. Tâm ta cũng như những chiếc xe hơi, nếu bạn lái mãi quá lâu, nó sẽ hạn chế và những bạn phải luôn luôn không hoạt động trở lại.

**(Khai Thị của Đức Pháp Vương Gyalwang Drukpa)
Ngụ ngôn: songhanhphuc**